

การอภิปรายผล

ในการศึกษาผลของกลุ่มสัมผัสน้ำที่มีต่ออึดทนที่ต้นทางคานจิตใจ ร่างกายและ
 สังคมของนักเรียนที่มีความพิการทางกายในโรงเรียนศรีสังวาลย์ จากผลการวิเคราะห์
 ข้อมูลในการร่างที่ 1 - 3 แสดงให้เห็นว่าไม่มีความแตกต่างของอึดทนที่ต้นทางคานจิตใจ
 ร่างกายและสังคมระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการเข้ากลุ่มที่ระดับความมีนัย
 สำคัญ 0.5 จึงไม่สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยที่ว่ากลุ่มทดลองที่เข้ากลุ่มสัมผัสน้ำ จะมีอึดทน
 ที่ต้นสูงกวากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้ากลุ่มสัมผัสน้ำ ผลดังกล่าวไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ
 ไวลบร็ค แต่สอดคล้องกับผลการวิจัยของดีสเซลและไบเคย์ การที่ไม่พบความแตกต่างของ
 อึดทนที่ต้นระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม อาจเนื่องมาจากสาเหตุดังต่อไปนี้

1. เมื่อพิจารณา ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมของอึดทนที่ต้นทางคานจิตใจ ร่างกาย
 และสังคมของนักเรียนในโรงเรียนศรีสังวาลย์ ชั้นมัธยม 1-3 จำนวนทั้งหมด 39 คน อายุ
 16-18 ปี ค่าเฉลี่ยของอึดทนที่ต้น = 285.49 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 35.85 กลุ่ม
 ตัวอย่างซึ่งเป็นกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ย = 279.38 กลุ่มควบคุมมีค่าเฉลี่ย = 290.5 ภาวะ
 พื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างอาจจะมีเพดานของอึดทนที่ต้นสูงอยู่แล้ว เนื่องจากโรงเรียน
 ศรีสังวาลย์เป็นโรงเรียนเด็กพิการทางร่างกาย โรงเรียนจึงมีการสนับสนุนให้เด็กนักเรียน
 มีอึดทนที่ต้นในคานบวก โดยอาจารย์ผู้สอนจะพยายามสนับสนุนให้เด็กมองเห็นความสามารถ
 ของตนเองในคานอื่น ๆ นอกเหนือจากคานความพิการของตนเอง เพื่อเห็นว่าตนเองนั้นมี
 คุณค่า เด็กจะได้ไม่รู้สึกมีปมด้อยต่อความพิการของตนเอง จึงไม่พบความแตกต่างของ
 อึดทนที่ต้นระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตามทฤษฎีของปีอาเจท์¹ (Piaget) กล่าวว่าเมื่อเด็กเข้าสู่วัยรุ่นพัฒนาการทางสติปัญญาและความคิดของเด็กพัฒนาเข้าสู่ระดับวุฒิภาวะสูงสุด เด็กเริ่มคิดเหมือนผู้ใหญ่สามารถที่จะเกิดความคิดรวบยอดในสิ่งที่เป็นนามธรรม แต่อย่างไรก็ตามกู๊ดแมน (Goodman) กล่าวว่าในกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาของนักเรียนเกรด 7 นักเรียนเกรด 7 มีความยากลำบากในการรวบรวมประสบการณ์และแสดงออกอย่างมากในแนวทางของรูปธรรมหรือการประเมินประสบการณ์ที่เฉพาะเจาะจงลงไป มีประสบการณ์ค่อนข้างน้อย จากเหตุผลเชิงพัฒนาการและประสบการณ์ทำให้การปฏิสัมพันธ์ในค่านประสบการณ์ไม่ลึกซึ้งและผิวเผิน การปฏิสัมพันธ์ด้วยคำพูดจึงไม่สมบูรณ์พอที่จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอัตมโนทัศน์และเนื่องจากกลุ่มสัมพันธ์ใจข้อมูลการเรียนรู้จะได้อาจมาจากประสบการณ์ของชีวิตและปฏิกริยาของสมาชิกในกลุ่ม ผู้เข้าร่วมในกลุ่มจะได้รวบรวมการเรียนรู้ของตนไปสู่การมีอัตมโนทัศน์ใหม่ของตน กลุ่มสัมพันธ์ใจจึงอาจไม่เหมาะในการนำมาใช้กับกลุ่มตัวอย่างเนื่องจากเหตุผลดังกล่าว

2. โดยปกติแล้วกลุ่มสัมพันธ์ใจของรอเจอร์สเป็นกลุ่มที่ไม่มีโครงสร้างแต่อาจมีแบบฝึกหัดเป็นการสื่อสารทั้งนี้การใช้แบบฝึกหัดเป็นการสื่อสารต้องไม่มีจุดมุ่งหมายของกลุ่มไปยังด้านใดด้านหนึ่งโดยเฉพาะ การใช้แบบฝึกหัดเป็นโครงสร้างสำหรับการเคลื่อนไหวในกลุ่มสัมพันธ์ใจเพื่อประโยชน์ในการสื่อความต้องการหรืออารมณ์ของกลุ่มหรือของคนบางคนภาย

¹ Jean Piaget, cited by Charles J. Brainerd, Piaget's Theory of Intelligence, (New Jersey: Prentice-Hall, 1978), p. 203.

² Janet C. Goodman, "Group Counseling with Seventh Graders," The Personnel and Guidance Journal, 54 (June, 1967): 520.

ในกลุ่มขณะนั้น เพื่อให้สมาชิกที่อยู่ในชั้นเริ่มคนกลุ่มใดเรียนรู้และเข้าใจซึ่งกันและกัน ชาวไทและคนใดเปิดเผยตนเองในระดับลึกได้ แนวโน้มแบบฝึกหัดจะให้ประโยชน์ดังกล่าว แต่ก็อาจจะจำกัดพฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในกลุ่มดังที่ลิปเบอร์แมน ยาดุม และไมล์¹ กล่าวว่า การใช้แบบฝึกหัดเป็นโครงสร้างของผู้นำกลุ่ม จะจำกัดการเลือกพฤติกรรมของผู้เข้าร่วมลำดับขั้นของพฤติกรรมซึ่งเป็นการปะทะสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่เกิดขึ้นถูกเจาะจงลงไป การใช้แบบฝึกหัดเป็นเพียงการคาดการณ์ล่วงหน้าว่าสามารถครอบคลุมพฤติกรรมที่เป็นประสบการณ์ที่เป็นแนวทางของปัญหาซึ่งอยู่ในระดับลึกได้ ดังนั้นลิปเบอร์แมน ยาดุม และไมล์² กล่าวว่า การใช้แบบฝึกหัดเป็นโครงสร้างของกลุ่มสูง ประสิทธิภาพในการทำให้เกิดปริมาณของการเปลี่ยนแปลงจะน้อย

3. ทองเรียน³ กล่าวว่าระยะเวลาของการประชุมกลุ่มให้คำปรึกษาไม่สามารถกำหนดให้เป็นกฎเกณฑ์ให้ชัดเจนได้ แต่มีหลักการประชุมกลุ่มควรดำเนินไปจนกว่าบรรลุวัตถุประสงค์ อย่างไรก็ตามควรจะมีการประชุมกลุ่มอย่างน้อย 8-10 ครั้ง แต่กรูเอิน⁴ (Gruen) กล่าวว่าระยะเวลาของการประชุมกลุ่ม 8 ครั้ง อาจจะน้อยไปสำหรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสมาชิกกลุ่ม เมื่อพิจารณาคำรายงานสมาชิกบางคน

¹ Morton A. Lieberman, Irvin D. Yalom and Mathew B. Miles, Encounter Groups: First Fact, p.409.

² Ibid. p.412

³ ทองเรียน อมรัชกุล, กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน, (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์พิมพ์เนต, 2520) หน้า 112-113

⁴ Barbara J. Gruen, "Self - Concept Changes in Women Through the Self - Disclosing Process in Group Counseling," Dissertation Abstracts International, 38 (June, 1978): 1753 A.

ซึ่งกล่าวว่า 1) ใครจักตนเองดีขึ้น 2) ใครความรู้สึกเพื่อน 3) เรายังทำสิ่งที่เราต้องการไม่ใ้ไหนคนอื่นทำในสิ่งที่เราต้องการยอมไม่ใครเช่นกัน และ 4) ธรรมชาติคนเราทุกคนยอมมีส่วนที่อยู่ในตัวและก็ยอมมีส่วนไม่ที่อยู่ในตัวด้วย ซึ่งได้แสดงว่าสมาชิกเริ่มที่จะยอมรับตนเอง ยอมรับผู้อื่น และ เริ่มที่จะเปลี่ยนแปลง

อีกประการหนึ่งแบบของเวลาที่ใช้ประชุมกลุ่มประจำสัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ $1\frac{1}{2}$ ชั่วโมง อาจจะไม่เหมาะที่นำมาใช้ในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติในเด็กพิการ จากงานวิจัยของฟอสติกส์ ซึ่งศึกษาผลของการจัดระเบียบเวลาในขบวนการกลุ่ม และผลของการเปลี่ยนแปลงทัศนคติในกลุ่มสัมผัสนใจ ฟอสติกส์กล่าวว่าการประชุมกลุ่มในวันสุดสัปดาห์จะผ่านขบวนการ 5 ขั้นตอนของมิลล์เป็นส่วนใหญ่ ส่วนการประชุมกลุ่มประจำสัปดาห์ ขบวนการของมิลล์เพียงสองขั้นแรกในขบวนการ กลุ่มที่ประชุมกันในวันสุดสัปดาห์มีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติแตกต่างจากกลุ่มที่ประชุมประจำสัปดาห์อย่างมีนัยสำคัญ คิง แพน และ แมคอินทาร์ย์¹ (King, Payne and McIntire) กล่าวว่าการประชุมกลุ่มมาราธอน บรรยากาศของการยอมรับของกลุ่มจะคงที่อยู่ตลอดเวลา และเนื่องจากเวลาประชุมกลุ่มต่อเนื่องกันเป็นเวลานานทำให้กลไกการป้องกันตัวของแต่ละคนลดลง ซึ่งสาเหตุมาจากความเมื่อยล้าที่อยู่ในกลุ่มเป็นเวลานาน ๆ กลไกการป้องกันตัวที่ลดลงจะคงอยู่ในช่วงเวลาของกลุ่ม ส่วนกลุ่มที่ประชุมเป็นครั้งและใช้เวลายาวนาน ช่วงเวลาที่ยูระหว่งการประชุมกลุ่มของแต่ละครั้ง กลไกการป้องกันตัวของแต่ละคนสามารถถูกสร้างขึ้นใหม่ได้ ดังนั้นผู้ที่เข้าร่วมในกลุ่มมาราธอน จะมีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีต่อ

¹ Mark King, David C. Payne and Walter G. McIntire, "The Impact of Marathon and Prolonged Sensitivity Training on Self - Acceptance," Small Group Behavior, 4 (November, 1973): 414-423.

ตนเองไ้มากกว่ากลุ่มที่ประชุมกันเป็นครั้ง และใช้เวลายาวนานเมื่อสิ้นสุดการประชุมกลุ่ม และเนื่องจากนักจิตวิทยาทางยอมรับว่าอิมโนทัศน์สามารถเปลี่ยนแปลงไปตามประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อม การเปลี่ยนแปลงอิมโนทัศน์มีสิ่งที่เกิดขึ้นได้ง่าย ๆ และรวดเร็วเพราะอิมโนทัศน์เป็นกระบวนการเรียนรู้ ประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ใครเรียนรู้จะค่อย ๆ สั่งสมกัน เขาทำให้อิมโนทัศน์ก่อตัวตามขึ้น การก่อตัวของอิมโนทัศน์ต้องใช้เวลาพอสมควร การพัฒนาอิมโนทัศน์จึงเป็นไปอย่างช้า ๆ ค่อยเป็นค่อยไป¹ มินท์ส, โรเซนบัมและ สนา อวส์กี² (Mintz, Rosenbaum and Snadowsky) กล่าวว่า แบบของ เวลาที่เป็นมาราซอนนั้นมีประโยชน์เมื่อรวมเข้ากับการให้ความช่วยเหลือ การรวมกันของ ประสบการณ์ช่วงสั้น ๆ ที่เข้มข้นกับการได้มีโอกาสอย่างต่อเนื่องในการรวบรวมข้อมูลด้าน อารมณ์และความคิด (affective and cognitive output) การประชุมกลุ่มอย่างต่อเนื่อง จะมีประสิทธิภาพกว่าการใช้บางอย่างใดอย่างหนึ่ง ความสำเร็จในมาราซอนบ่อย ครั้ง เป็นแรงเสริมสำหรับบุคคลซึ่งแบบแผนพฤติกรรมของเขาทำงานผิดปกติ (dysfunction) มาเป็นระยะเวลาาน ประสบการณ์ที่เข้มข้นของกลุ่มมาราซอน สามารถสนับสนุนงานที่ทำในกลุ่มใดอย่างค่อเนื่อง แบบของเวลาที่พบกันในกลุ่มสัมพันธ์ใจ ในคนพิการ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอิมโนทัศน์ การจัดกลุ่มแบบมาราซอนจึงน่าจะ เหมาะมากกว่า

¹ พรหมทิพย์ เกษะนันท์, "ความเปลี่ยนแปลงความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ของวัยรุ่น," วารสารครุศาสตร์, 3(สิงหาคม - กันยายน, 2516): 65.

² Max Rosenbaum and Alvin Snadowsky, The Intensive Group Experience, p. 39.

4. ทีเอสซีเอส เป็นแบบวัคัฒโนทัศน์ซึ่งประกอบด้วยประโยคบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ทั้งในด้านบวกและด้านลบทั้งหมด 9 องค์ประกอบย่อยแต่ผู้วิจัยนำทีเอสซีเอสมาใช้วัคัฒโนทัศน์ในเด็กพิการเพียง 2 องค์ประกอบย่อยคือวัคัฒโนทัศน์ทางร่างกายและวัคัฒโนทัศน์ทางสังคม การนำทีเอสซีเอสมาใช้เพียง 2 องค์ประกอบย่อยประสิทธิภาพของเครื่องมือในการวัคัฒโนทัศน์อาจจะไม่สมบูรณ์พอที่จะวัดการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้ดีเท่ากับการใช้ทีเอสซีเอสทั้งฉบับในการวัคัฒโนทัศน์ เพราะส่วนของแบบวัคัฒที่นำมาใช้นั้น เป็น เฉพาะวัคัฒโนทัศน์ทางร่างกายและวัคัฒโนทัศน์ทางสังคมซึ่ง เด็กพิการกลุ่มนี้ได้พัฒนาทัศนคติในทางลบอยู่แล้ว ฉะนั้นการวัคัฒโนทัศน์จึงอาจพบความเปลี่ยนแปลงได้ยาก

5. รอเจอร์ส¹ กล่าวว่า การตอบสนองด้วยเทคนิคการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาของผู้ให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาต่อสิ่งที่ผู้มารับคำปรึกษาได้สื่อสารออกมา การตอบสนองนี้อาจถูกนำมาใช้ในเวลาที่ ไม่เหมาะสมซึ่งผู้มารับคำปรึกษายังไม่พร้อมที่จะรับรู้ถึงความรู้สึกเหล่านั้นได้ทำให้ผู้มารับคำปรึกษาไม่สามารถเข้าใจตนเองอย่างลึกซึ้งและเกิดการเปลี่ยนแปลงได้ เนื่องจากผู้วิจัยมีประสบการณ์ในการนำกลุ่มน้อยในการตอบสนองต่อสมาชิกในกลุ่มด้วยเทคนิคการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาอาจนำมาใช้ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์โดยใช้การตอบสนองด้วยเทคนิคการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาเป็นการกระตุ้นให้สมาชิกในกลุ่มคิดถึง ความพิการ ของตนเองจึงอาจทำให้สมาชิกในกลุ่มคิดถึงแต่ความพิการซึ่งสมาชิกในกลุ่มควรจะเป็นผู้เกิดความรู้สึกนึกคิดนี้ขึ้นเองซึ่งอาจทำให้คิดถึง ความพิการ ของตนในทางที่ต่ำกว่าที่ถูกระตุ้นให้คิด

6. กลุ่มสัมผัสนใจเป็นกลุ่มซึ่งสมาชิกแต่ละคนสามารถค้นพบตนเองเข้าใจตนเองโดยการเข้าไปเกี่ยวข้องกับคนอื่น ๆ ภายในกลุ่ม แต่ละคนได้เรียนรู้ที่จะยอมรับและเป็นตัวเอง การยอมรับตนเองแสดงให้เห็นว่าแต่ละคนกำลังยืนอยู่ในแนวทางของการเปลี่ยนแปลง เมื่อพิจารณาบรรยากาศของการปฏิสัมพันธ์ของสมาชิกกลุ่มพบว่าสมาชิก 3 คนมีการปฏิสัมพันธ์กันสูงตั้งแต่ชั้นเริ่มต้นกลุ่มจนกระทั่งสิ้นสุดการประชุมกลุ่ม สมาชิกส่วนใหญ่เข้าร่วมปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มน้อยมากจึงอาจเป็นไปได้ว่าสมาชิกส่วนใหญ่ที่เข้าร่วมปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มน้อยแต่ละคนยังไม่ได้ยืนอยู่ในแนวทางของการเปลี่ยนแปลง

¹ Carl R. Rogers, Counseling and Psychotherapy, (Boston: Houghton Mifflin, 1942), pp. 203 - 204.

7. ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมิได้มีการบันทึกพฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดของสมาชิกกลุ่มตั้งแต่เริ่มต้นกลุ่มจนสิ้นสุดการประชุมกลุ่มซึ่งหากมีการบันทึกพฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดร่วมด้วยอาจได้พบการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสมาชิกซึ่งไม่สามารถใช้แบบวัดใด ๆ วัดพฤติกรรมเหล่านี้ได้นอกจากการบันทึกพฤติกรรมด้วยการสังเกต

อย่างไรก็ตามการวิเคราะห์การแสดงความคิดเห็นและการวิจารณ์ได้อย่างเสรีของสมาชิกในกลุ่มในการวางที่ 4 พบว่าสมาชิกมีความรู้สึกและทัศนคติที่ดีในการเข้ากลุ่มสัมพันธ์ใจ ในด้านผู้นำกลุ่ม เช่น เป็นผู้นำที่ดี เชื่อถือได้ ให้ความสะดวกสบายแก่น้อง ๆ ใค้อย่างเสรี ในด้านลักษณะแบบฝึกหัด เช่น แบบฝึกหัดช่วยให้รู้จักตนเอง รู้จักเพื่อนที่ขึ้น ใค้ข้อคิดเห็นต่าง ๆ ช่วยพัฒนาการพูด คำนวณเวลาและสถานที่ สมาชิกส่วนใหญ่พอใจเวลาที่จัดให้ สมาชิกบางคนเห็นควรว่าควรประชุมกลุ่ม ห้างวัน ส่วนสถานที่แม้จะสบายก็มีข้อบกพร่องบ้าง

ในด้านประโยชน์ที่สมาชิกได้รับจากการเข้าร่วมในกลุ่มสัมพันธ์ใจพบว่าสมาชิกได้มีการพัฒนาเป็นส่วนบุคคล เช่น 1) ใค้รู้จักตนเองและนำไปปรับปรุงแก้ไข 2) พัฒนาการมีมนุษยสัมพันธ์ กับผู้อื่นมากขึ้น 3) เข้าใจจิตใจและความต้องการของเพื่อน 4) มีใจมั่นคงขึ้น 5) พัฒนาความกล้า ในการพูด นอกจากนี้กลุ่มยังช่วยให้สมาชิกมีทัศนคติไปในด้านดี เช่น 1) การไปต่อสู้กับสังคมภายนอก ต้องมีความมั่นใจในตนเอง 2) ต้องคิดให้ดีกว่าอะไรไป 3) เราทำสิ่งที่ต้องการยังไม่ได้ให้ผู้อื่น ทำในสิ่งที่เราต้องการยอมไม่ได้ และ 4) การเป็นผู้นำต้องมีความซื่อสัตย์ สุจริต และรักความยุติธรรม

แม้ว่าการวิจัยครั้งนี้จะไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้แต่ก็พบว่าผู้เข้าร่วมในกลุ่มสัมพันธ์ใจ ได้มีการพัฒนาตนเองและมีทัศนคติที่ดีขึ้นในบางด้านซึ่งสอดคล้องกับคำจำกัดความของรอกเจอร์สที่ว่ากลุ่มสัมพันธ์ใจเป็นกลุ่มที่เน้นพัฒนาการส่วนบุคคลและพัฒนาและปรับปรุงการสื่อสารและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลจากชบวนการของประสบการณ์